

**CAMILLA
LÄCKBERG**

**HENRIK
FEXEUS**

**EL
MENTALISTA**

ATREVEIX-TE A DESCOBRIR LA VERITAT

Columna

CAMILLA LÄCKBERG
I HENRIK FEXEUS
EL MENTALISTA

Traducció de Marc Delgado i Pontus Sánchez

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *BOX*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2022

© CAMILLA LÄCKBERG I HENRIK FEZEUS, 2021

PUBLICAT SEGONS UN ACORD AMB L'AGÈNCIA NORDIN

© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO I PONTUS SÁNCHEZ, 2022

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2883-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.440-2022

FOTOCOPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

FEBRER

Neguitosa, la Tuva repica amb els dits contra el taulell. Encara és a la feina, a la cafeteria de Hornstull, tot i que no hi hauria de ser. Un client que s'acaba d'asseure en una cantonada l'observa amb cara de pomes agres i ella li respon fulminant-lo amb la mirada. Intenta memoritzar-ne la cara i pensa que la pròxima vegada aquell client no es trobarà cap cor a la crema del caputxino. Molt probablement un dit del mig ben dret.

Es posa de mal humor per no arribar a l'hora. I ara se li ha fet tard de debò. Mecànicament, es passa un floc de cabells rossos per darrere l'orella. Fa mitja hora que hauria d'haver recollit en Linus. És immune a les cares severes del personal de la llar d'infants, les ha hagut de veure massa vegades perquè encara l'afectin. Però el seu fill de dos anys es posarà trist. I la Tuva no és de la mena de persones que fan que les criatures s'entristeixin. I en Linus menys que a cap altra. No sap la quantitat de cops que ha jurat i perjurat que seria capaç de matar per ell. Però en el món real les coses no són sempre tan senzilles. Encara que Déu sap que ho intenta. Amb totes les seves forces. Es treu el davantal, obre la porta de l'habitació de la neteja i el llança al damunt de l'enorme pila de roba bruta. No se'n pot anar fins que no li arribi el relleu. On carai s'ha fotut, aquell?

En Martin, el pare d'en Linus, era de viatge el dia que el seu fill havia de néixer. La Tuva no li havia fet cap retret. D'urgència, una ambulància l'havia portat fins a l'hospital dues setmanes abans del previst. Per contra, sí que li havia resultat estrany que en Martin no l'hagués anat a veure els dies que havia passat ingressada. El part no havia estat fàcil. La Tuva s'havia sentit massa atordida per recordar-ho tot; només conservava flaixos esmoreïts de metges que no paraven de prendre'ls les constants, a ella i al nadó, i que li deien que tot anava bé. El mateix que feia en Martin, en els curtíssims missatges de text que havia rebut mentre era a l'hospital. Que vindria, li deia, que només li calia enllestir quatre coses abans. Però, així com els dies a la maternitat estaven immersos en una boirina, la Tuva recordava amb una gran nitidesa l'apartament buit que l'esperava quan en Linus i ella van arribar a casa. Mentre ella havia estat lluitant amb dents i ungles pel fill que tenien en comú, en Martin s'havia emportat les seves pertinences i s'havia esfumat. Era més que evident a què es referia quan parlava de les coses que havia d'«enllestir». Des d'aquell dia, la Tuva no havia tornat a sentir ni llegir res d'aquell covard malparit. I potser era millor així: amb tota probabilitat, si hagués tornat a treure el nas per allà, se l'hauria carregat.

En Linus i ella s'havien quedat sols contra el món. I massa sovint el món s'interposava entre tots dos. Com ara mateix. Feia una hora que en Daniel, que treballava en el torn de tarda, hauria d'haver arribat. Però encara no havia aparegut. Li havia hagut de trucar per despertar-lo. A dos quarts d'una del migdia. Ella també havia estat tan irresponsable quan tenia vint-i-un anys? Probablement. No era tan estrany que les coses no rutllessin entre tots dos. La Tuva dona un cop d'ull al rellotge que du al canell.

«Me-cà-gon-tot».

Es posa l'abric de plomes i la gorra, i després prepara un

parell de cafès. L'un en una tassa de ceràmica i l'altre, en un got de paper.

Segurament qui per enèsima vegada s'ha hagut de quedar esperant que la Tuva arribi a la llar d'infants és en Matti, un dels pedagogs a qui el seu fill ha començat a anomenar «pare». Cada cop que passa, en Matti li llança aquella mirada. La que significa que hauria d'estar més temps amb el seu marrec en comptes de treballar tant. Moltes gràcies per la mala consciència. Com si no n'hi hagués prou havent d'enfrontar-se a les llàgrimes d'en Linus perquè aquesta vegada tampoc no sap quan el vindrà a recollir la mare.

Els cafès estan a punt gairebé en el mateix instant que en Daniel, arrossegant els peus i amb els cabells esbullats, travessa el llindar de la porta. Darrere seu, el vent gèlid i adust del mes de febrer s'esmuny local endins i uns quants clients s'estremeixen, però fa la impressió que en Daniel no se n'adona. O tant se li'n dona. No sap trobar-li cap atractiu, a aquest xicot.

—Té —diu, amb tota la fredor que és capaç d'injectar en dues lletres, i li acosta la tassa de ceràmica—. Em sembla que et cal. Foto el camp.

No espera la resposta, sinó que d'una revolada agafa el got de paper i a grans gambades surt al carrer, on la neu encara no ha donat cap senyal de començar a fondre's. Va de bòlit i acaba xocant contra una parella de vellets atroïnats.

—Perdonin, vaig tard. He d'anar a recollir el nen a la llar d'infants —remuga entre dents, sense ni tan sols mirar-los.

—Uix, vaja. Els nens et poden arribar a sorprendre. De vegades poden mostrar una gran capacitat d'estar sols.

La veu és afeble, sense cap retret.

La Tuva no respon, però se sent alleujada en veure que la seva matusseria no ha generat una baralla. La gent sol ser tan delicada! Més d'una i de dues vegades li ha passat que

un client li ha exigut no només que li pagués la bugaderia, sinó també una compensació econòmica sucosa si ha tingut la mala sort d'abocar-li una mica de cafè al damunt. Apunta un somriure per disculpar-se. El cafè es balanceja perillosament a la mà, recordant-li que no té temps per a allò. Es disculpa de nou i apressa el pas en direcció a la boca de metro, alhora que fa un glop. El líquid calent li crema primer la llengua i, després, l'estómac. Té un regust químic. Gairebé de remei. Ha de netejar la màquina. El contrast amb el fred del carrer fa que el cafè sembli encara més calent.

Després de recollir en Linus té pensat tornar a la cafeteria amb el nen. En Daniel ja el pot convidar a tots els pastissos i bunyols que li vinguin de gust. És una qüestió de justícia. A pastar els macarrons i les mandonguilles d'avui. Demà la Tuva se n'anirà. Però aquest vespre és només per a en Linus i ella.

Arriba a les escales del metro quan, sense avisar, les cames li fan figa. Se li escapa un esgarip i al darrer instant s'aferra al passamà per no caure a terra. Deu haver ensopegat. Val més no córrer més del compte. L'important és no arribar a la llar d'infants plena de blaus.

Intenta posar-se dreta, però és com si els ossos de les cames haguessin desaparegut. Els peus li fallen. Sent que el cap li dona voltes. Nàusees. Com si estigués a punt de desmaiar-se. És la mateixa sensació que va tenir quan, a l'hospital, li van administrar aquell munt de medicaments. Durant el part.

«Linus».

«Ara vinc».

Intenta posar-se dreta ajudant-se de la barana, però és com si els braços fossin quilomètrics. El passamà flota molt per damunt del seu cap i ella ja no sap ben bé com funciona una barana. A les vores del seu camp de visió dansen un grapat de taquetes fosques. De cop, el món al seu voltant es

posa a fer giragonses i una veueta dins seu li diu que està caient escales avall. Però no sent res.

La primera cosa de què s'adona la Tuva quan torna en si és que li fan mal els canells. Està en una posició incòmoda. Fa petar els llavis i s'escura el coll. Té la boca ben seca. Un regust insípid que no reconeix. Tarda uns quants segons a recuperar plenament la consciència; després s'adona que ni tan sols està estirada, sinó de genolls, lleugerament abocada cap endavant. Sent la pressió de parets tot al seu voltant. Fins i tot per dalt, contra el clatell.

Com si es trobés en un lloc minúscul.

Sent un dolor massa intens per ser un somni. Però tampoc no pot ser real. Impossible. I tanmateix. L'olor de fusta és massa tangible. Una claror es filtra entre les esclatxes primes i allargassades, i forma rectangles sobre els seus braços i les seves cames nues. Nues... On és la roba? No només no porta l'abric, sinó tampoc la dessuadora amb caputxa. Ni els texans. Algú l'ha despullat. Només li han deixat la samarreta interior i les calcetes. Allò no pot estar passant.

Torna a fer petar els llavis. Aquell regust químic no ha desaparegut. Deu haver estat alguna cosa al cafè. Algú l'hi deu haver abocat sense que se n'adonés. I ella anava massa de bòlit per reaccionar. Se l'ha begut tot.

Sent un formigueig a la pell quan la torrentada d'adrenalina comença a escampar-se-li per dins. Ha de sortir d'allà. Xiscla i fa tanta força com pot contra els laterals de la caixa. La fusta cedeix, però no prou per trencar-se o perquè la caixa s'obri. No pot etzibar puntades de peu perquè està de genolls, així que s'ha de conformar a picar amb el palmell de la mà contra les parets, que són massa a prop perquè els cops de la Tuva tinguin prou força. De sobte, la llum d'un dels costats queda tapada. A l'exterior de la caixa hi ha algú.

—Deixa'm sortir! —crida la Tuva—. Què collons fots?!

Cap resposta. Però en pot notar la presència. En sent la respiració. Torna a cridar, però el silenci continua tan compacte com abans, tan amenaçador com abans. El formigueig se li escampa per tota la pell. Torna a colpejar les parets de fusta amb energia renovada, però l'estretor d'aquell espai es nega a concedir-li la força que li caldria.

—Què vols? —brama alhora que les llàgrimes la fan parpellejar—. Deixa'm sortir, si us plau, i parlem. He d'anar a recollir en Linus.

De cua d'ull, es mira el canell. El vidre del rellotge està esmicolat i les agulles s'han aturat a les tres en punt. A aquelles hores en Matti li deu haver trucat per saber si ha passat res. Potser s'ha començat a preguntar on era, potser ha començat a buscar-la i en qualsevol moment la trobarà dins d'aquella caixa, potser... Potser acostuma a arribar més tard de les tres a la llar d'infants.

Ningú no l'està buscant.

Perquè encara ningú no l'ha trobat a faltar.

Ningú no sap que l'han segrestat.

Segrestat. El significat d'aquella paraula li penetra dins del cap i fa que li costi respirar. Un soroll metàl·lic prop de la caixa la fa estremir.

—Hola? —crida.

Per una de les esclotxes inferiors a la seva esquerra apareix alguna cosa esmolada de color platejat. Sembla la punta d'una espasa. La fulla metàl·lica continua entrant endins, a poc a poc. La Tuva intenta apartar la cuixa, però l'espai és massa estret. No té escapatòria. La punta de l'espasa arriba fins a la cama i pressiona contra la pell, amb força. En sent el dolor, encara que no és tan afilada com li havia semblat.

—Ai! Què fas? —bramula—. Para!

La fulla de l'espasa continua pressionant contra la cuixa fins que esquinça la pell i apareix una gota de sang. El moviment és poc decidit. Com si la persona que hi ha fora

estigués tempejant el terreny. La Tuva torna a xisclar, però amb prou feines ella mateixa és capaç de sentir què diu. Després, sense cap avís la pressió afluixa i la fulla retrocedeix uns quants centímetres.

Remor d'un motor que engega. La fulla de l'espasa comença a vibrar i després torna a moure's cap endavant. I aquesta vegada no s'atura quan arriba fins a la cama de la Tuva. Crida amb totes les seves forces quan l'acer penetra el múscul. L'espasa continua travessant els teixits mentre els seus crits ofeguen el rebombori del motor. El dolor és insuportable. Un esclat de colors li tenyeix la vista quan les flames li abrasen les terminacions nervioses. El món desapareix, només queda el dolor. L'espasa arriba a l'os i les vibracions de la fulla es propaguen per l'esquelet, cosa que fa que tota ella es remogui. La Tuva tremola sense voler, sobre seu i sobre l'espasa ensangonada. Finalment, la fulla llisca per damunt de l'os i continua travessant el múscul de l'altre costat. La punta de l'espasa li sembla gairebé una obscenitat quan s'obre pas a través de la pell. Immediatament del nou forat en comença a brollar la sang, palpitant, que ressegueix el contorn arrodonit de la cama i forma un basal sota la Tuva. I l'espasa no s'atura. Continua avançant, travessant la cuixa, camí de l'altra cama. I la Tuva continua sense poder-se moure.

—Para, atura't, si us plau —suplica, entre plors—. He d'anar a recollir en Linus. Faig tard. Està sol.

Quan l'espasa penetra l'altra cama, la Tuva està preparada per al dolor. Però és impossible estar preparat per a una cosa com aquesta. Profereix un udol i desitja amb totes les seves forces perdre la consciència, embogir. El que sigui per no haver de sentir més aquell dolor. Passen uns quants segons. Una eternitat. Ja no és capaç de veure-s'hi. La fulla, finalment, travessa les dues cames de banda a banda i surt per una escletxa al costat oposat de la caixa de fusta. I, per fi, l'espasa deixa de vibrar.

Però la remor del motor no s'atura.

Alguna cosa la punxa per darrere, a l'espatlla, i la part de dins de la Tuva que és la raó mor. És una sensació del tot física: com una porció del cervell que es col·lapsa. Perquè, evidentment, també hi ha esclètxes darrere seu. Intenta inclinar-se cap endavant per esquivar l'espasa que s'acosta a l'espatlla, però el moviment provoca que la cama li cremi encara amb més intensitat. I la Tuva ja no és allà. Ara es troba a la maternitat, lluitant pel seu fill. És a la cafeteria, la feina que va aconseguir de pura xamba. Es magreja amb en Daniel, està amb en Martin, que li diu que l'estima. Sent el soroll de cartílags i teixits que s'esquincen a l'esquena i pensa que en Linus acostuma a dir «papa» a en Matti.

Després, abaixa els ulls i veu com, just per sota la clavícula, la pell s'estira abans de cedir i apareix la punta de l'espasa. Com un truc de màgia. És l'ajudanta d'un mag i d'aquí a poc podrà sentir els aplaudiments. Ho ha vist a la tele. La sang que li brolla del pit li tenyeix de vermell la samarreta, mentre l'espasa continua avançant cap a una de les esclètxes que hi ha a la paret. L'olor de ferro és aclaparadora.

Els ulls blaus d'en Linus davant seu.

«Tu també m'abandonaràs, mama?».

Quan intenta parlar, de la gola li surt una mena de xiulet.

—Si us plau. Arribo tard.

A l'exterior de la caixa algú mou alguna cosa. Una de les esclètxes que té al davant de la cara s'enfosqueix. Una tercera espasa. La distància fins al cap de la Tuva és de menys d'un pam. Les dues espases que ja l'han travessat de banda a banda impedeixen que es pugui bellugar.

—Prou, més no —xiuxiueja.

L'espasa es mou lentament, però la distància és massa curta. Veu com la fulla refulgeix, fins que és massa a prop perquè els ulls la puguin enfocar.

«Linus. Perdona. La mama t'estima».

S'estremeix quan la punta li frega la vora de l'ull, entre el dret i la base del nas, abans que l'espasa continuï avançant i penetri dins el globus ocular. Alguna cosa humida li regalima galta avall i la Tuva perd la visió de l'ull dret. Però no fa mal. Com a mínim ja no fa cap mal.

«Per què fa olor de cremat?», és l'últim pensament de la Tuva.

Després l'espasa penetra dins del cervell.